

[Kirsten Jacobsen]

have en samlet debat, kommer det til at gå ret så rask. Men jeg vil allerede nu gøre de andre ordførere opmærksom på, at jeg ikke har tænkt mig at bidrage til, at det skal gå rask.

Vi var nogle stykker, som var optaget af de frygtelige ting, der skete på boligmarkedet. Vi prøvede faktisk mange gange at formå regeringen til at gøre noget, og jeg synes, det skal siges her, at regeringens uvilje til at hjælpe efterhånden var legendarisk. Det viste sig, at når man konkret skulle have noget igennem, måtte regeringen have pistolen for brystet, og så var det faktisk andre partier, som måtte tage initiativet.

I den forbindelse – det er sjældent, jeg gør det – vil jeg gerne rose Socialdemokratiet, fordi Socialdemokratiet viste mod og mandshjerte nok til at løse de konkrete problemer, som de allerværst stillede boligejere havde. Selv om Socialdemokratiet selvfølgelig så kom i dårligt selskab, ville de nok selv sige, at det måtte de jo så leve med, men det er i hvert fald helt sikkert, at boligejerne har haft gavn af de forslag, der blev vedtaget.

Så fik vi et folketingsvalg, som betød en masse forskellige meldinger rundt omkring fra. Og i den forbindelse havde løfterne fra regeringspartierne til boligejerne ingen grænser. Hvis man i dag tog aviserne fra valgkampen frem og så, hvad bare regeringsmedlemmer og politiske ordførere havde stillet boligejerne i udsigt, ville der ikke være plads til noget som helst andet på finansloven.

Jeg kan godt forstå, at særlig hr. Peter Brixtofte smiler, for enhver kan jo huske hr. Peter Brixtoftes artikler i B.T. om den socialistiske boligpolitik og de stakkels boligejere. Det kunne have været morsomt at citere dem her, men det kan vi så gøre en anden gang; jeg tror faktisk, vi alle sammen kan dem udenad.

Men det medførte, at man, fordi problemerne stadig væk var legendariske, var nødt til at forlænge boligpakken mellem jul og nytår. Og med statsministerens holden-fast-politik syntes Fremskridtspartiet faktisk dengang, at det var en god idé at holde regeringen fast på nogle af alle de mange løfter. Det var grunden til, at Fremskridtspartiet stillede denne forespørgsel, nr. F 1, om, hvilke initiativer regeringen agtede at foreslå som erstatning for boligpakken, særlig med henblik på at give boligejerne lavere boligudgifter, f.eks. gennem ændringer i lejeværdibeskatningens standardfradrag for vedli-

geholdelsesudgifter, gennem realkreditbelåning og gennem skattefradrag for renter.

Denne forespørgsel afstedkom jo nogen furore i regeringen, og regeringen blev ret nervøs, for enten skulle den til at leve op til alle de løfter, den havde givet boligejerne, eller også måtte man demonstrere hulheden ved at stemme imod en dagsorden. Derfor fik Fremskridtspartiet en henvendelse fra regeringen: Om ikke man kunne snakke om dette her – nu beder jeg skatteministeren om at høre efter – og Fremskridtspartiet sagde til regeringen: Vi vil gerne lade være med at lave en stor åben demonstration, men det forudsætter, at man fra regeringens side kan mønstre et flertal for en løsning til boligejerne.

Hvad der er sket i regeringen internt, ved jeg ikke, men vi fik i hvert fald en melding gående ud på, at hvis Fremskridtspartiet ville lade være med at lade denne forespørgsel komme til forhandling, ville regeringen sikre, at der var 1,2 mia. kr. på årsbasis, og finanslovsparterne plus Fremskridtspartiet skulle så se, om de kunne finde en fornuftig fordeling af pengene på en mere selektiv måde over for boligejerne. Og De Radikales betaling i den forbindelse fremgik også af finansloven. Det var nemlig 250 mio. kr., og så ville De Radikale ikke forhindre, at stempelfritagelsen blev gjort permanent, hvis en sådan aftale ikke kunne opnås.

Jeg konstaterer: Der er ikke opnået en sådan aftale. Og så er mit spørgsmål til regeringen: Hvad har regeringen tænkt sig at gøre ved det?

Besvarelse

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Den økonomiske situation for nogle boligejere og markedet for ejerboliger som helhed er ikke den bedste for øjeblikket. Det viser sig ved tvangsauktioner, mindre omsætning af ejerboliger og lavere ejendomspriser i forhold til situationen i midten af 1980'erne. Men det er vigtigt at understrege, at situationen er bedret i løbet af sidste år og her i 1991.

De nuværende økonomiske vilkår for boligejere som helhed synes heller ikke at være så negative, som man fra flere sider giver udtryk for. Og man skal være forsigtig med at udskille situationen for boligejerne fra de generelle økonomiske forhold i samfundet, for det kan man selvfølgelig ikke; de forhold hænger nu engang tæt sammen, om ikke andet så fordi